

Ани Аво

Място за котката

„Тихо се сипе първият сняг...“

Котката пресече улицата крайно внимателно, знаеше или поне беше чувала за няколкото жертви на този завой. Притича до отсрещния тротоар, след като се бе огледала няколко пъти. По това време и при този сняг едва ли можеше да се появят коли или пък въобще някакви хора. Тротоарът бе същинска пързалка, Котката можеше да огледа бяло-черното си лице в леда. Не бе яла от сутринта, когато успя да намери една почти замръзнала баничка в кофата за боклук. Дворът, където се хранеше обикновено, бе пуст. Не бяха сложили хляб с вода в тенджерата под тънката смокиня, както винаги. Котката разбра, че нещо се е случило, че повече няма да чува подвикванията на старата стопанка, нито пък детското „Мило коте!“. Семейството бе заминало. Бяха си отишли. Някои отвъд океана, други на село. Къщата навярно бе продадена. Животното продължаваше да гледа отражението си... Преди им беше добре. Котката не беше домашна и все пак всички там я обичаха. Хранеха я, особено през зимата, спеше в мазето им, където винаги имаше продънена кошница със завивки. В студени нощи, като тази, тя никога не оставаше навън. Свираше се в тръстикото си леговище и заспиваше, никога гладна, никога премръзнала. Сега бе и гладна, и премръзнала. Покрай нея мина човек. Той едва не я стъпка, но вместо да погледне в краката си, изруга и продължи. Котката почувства отново студа, не с лапите си, защото те отдавна не можеха да почувстват каквото и да е, почувства убийствения студ в сърцето си. То замръзваше. „Престани да се самосъжаляваш, развалина такава, по-добре намери къде да поспиш.“ Продължи по тротоара. Едно време бе чувала, е някъде около стария тютюнев склад имало малка закувалня. По-важно бе, че закувалнята има отдушници, а те са гаранция за спокоен и приятен сън. Стигна до рушаща се сграда, която отдалече миришеше на тютюн. Щом дори замръзналите сетива на Котката я подушваха, значи вонята се носеше на километри. Тя се забърза, бе близо... Заобиколи склада, чиято жълта мазилка на места се бе олющила до тухла. Видя светлината на закувалнята. Потърси отдушниците. Забеляза парата и се запъти към нея. В този момент някаква дебела фигура изскочи пред нея.

– Накъде, бе, космато? – изръмжа една огромна сиво-бяла котка.

– Отдушниците търся. – обясни тихо Котката.

– Няма място за новодошли. – отсече огромната котка.

Котката можеше да види отдушниците, но освен това виждаше и

десетината котки, които бяха налягали наоколо. Наистина нямаше мястото. И все пак..

– Обикалям цял ден...

– НЕ! Ти мозък имаш ли? Или си тъпа като човек? Та ние сме направо един върху друг – сивата котка бе категорична. Котката отново погледна сборището, обърна се и отново пое по улицата. Къде можеше да отиде? Сигурно всеки отдушник в града е претъпкан. Помисли отново... Ами градската баня? Не беше далеч от тук... Тръгна към банята. Тя се помещаваше в сграда, по-стара и от тази на склада. Прозорците на мазето, където се съхраняваше минералната вода от извора, бяха счупени от години. Имаше само решетки, които, казано честно, не са никакъв проблем за една котка. Разбира се при извора е топло, но дали и там е пълно с премръзнали котки точно като нея? В момента не можеше да мисли за другите, самата тя не беше в завидна ситуация. Започна да валя отново. Снегът се стелеше навред. Падаха не снежинки, а цели парцали. Съвсем скоро старият лед бе покрит от нов новеничък слой сняг. Същински ад за крайниците. Някое дете в момента гледаше снега от топлата си стая, облечено в турската си пижамка на мечета, и се радваше на гледката, а утре навярно същото хлапе щеше да излезе да си играе с шейната, но ще се подхлъзне лошо на коварния лед и щеше да си счупи я крак, я ръка. После щеше да се хвали напред-назад с гипса. Котката спря за миг, загледа се в тихо падащия сняг. „Как може такава красота да убива!“ помисли си Котката докато пресичаше площада. В центъра му стоеше все така в геройска поза Паметникът. По каменния му ямурлук се бе натрупал сняг за цял снежен човек. Очите му бяха все така устремени напред, гледайки хълма, който отдавна вече бе застоен. Когато е бил жив натам е гледал към свободната родина, гледал и мечтаел. За обединение, за свобода, за по-добър живот... Предател го бе превърнал в поредния паметник на забележителен град. Паметникът не можеше да се скрие от снега, нито от жегата, той бе вечно на пиедестала си, за добро или лошо, за мъка или радост.

– И твоята не е лесна. – рече му Котката докато минаваше покрай него. Той не й отвърна. Само една горчива сълза разтопи снега в краката му. Котката влезе в градинката пред банята. Още един герой борил се за по-добър живот, но сбъркал не само понятието „по-добър“, но и това „живот“. Историята го бе разжалвала. Герой не е всеки, който умира в името на каузата, а само оня, чиято кауза накрая печели. „Всяка кауза си има борци, но не всички борци си имат кауза.“ промърмори Котката под носа си, докато подминаваше и този вече бивш паметник. Стигна до

банята. Влезе в мазето. Както бе очаквала нямаше никакво място. Котките наистина бяха една върху друга. Тя понечи да излезе...

– Чакай.. – извика зад нея един черен котарак.

– Няма да ви заемам мястото. – отвърна Котката.

– Но ние имаме място! – рече страховитото животно и се огледа. – Е, не много... но ще се сместим. Все ще се намери място за теб, май си премръзнала, от къде идваш?

– От Орлова чука, къщата на семейството, което ме хранеше от време на време, бе продадена и аз не можах да намеря друга. Всички котки ме гонеха.

– Орлова чука! – извика котаракът – Хей, я направете място, тази котка идва чак от Орлова чука. Въпреки че бяха налягали много по-нагъсто, отколкото тези при отдушника, котките се размърдаха недоволно, но освободиха място.

– Множко сме, та ще ти е тесничко, но това имаме.

Котката едва не подскочи от щастие. Тя легна на свободното местенце и заспа след минути. Черният котарак я погледна доволно. Котката намери къде да спи, паметникът продължи да тъгува, хлапето гледаше снега и мечтаеше за утре, а котките при отдушниците спаха доволни цяла нощ.

30.VII.2000 г.

КРАЙ

© 2000 Ани Аво

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/46>]